

lige Forhold mellem det ærede Medlem og mig. Jeg maa sige, at hvis ikke min Følelse var kommen stærkt i Bevægelse ligesom det ærede Medlems, vilde jeg sikkert ikke over for dette ærede Medlem, som tidligere har været min Chef, og som jeg har meget at takke for, have brugt saadanne Udtalelser. Men mine Udtalelser ville blive staaende som et Udtryk for, hvorledes jeg ser paa dem, som ville kaste denne Sag ud som et Agitations- og Kampspørgsmaal ved Valgene. Det er over for dem, disse Udtalelser ere fremkomne, og over for dem ønsker jeg at fastholde dem. Jeg har i Virkeligheden i Realiteten ikke ved denne Lejlighed udtalt mig anderledes end ved første Behandling af Justitsministerens Forslag.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) viste mig den Opmærksomhed at oplæse nogle af disse mine Udtalelser. Han oplæste dem paa den Maade, at han tog de Punkummer med, som passede i hans Kram og sprang de andre over. Det er ikke nogen ukendt Maade at oplæse paa, men det oplyser ingen Ting. Alle de, der kunne huske mine Udtalelser — de, der interessere sig derfor, kunne jo læse det i Rigsdagstidenden —, ville vide, at jeg lige saa lidt den Gang som nu stod som en principiel Modstander af Legemstraf, men jeg fremhævede, at skulle vi have Legemstraf indført for Voldsmænd, maatte vi samtidig afskaffe den for Børn og unge Mennesker. Jeg omtalte ligeledes Grunden til, at man havde rejst dette Spørgsmaal om ikke at indskrænke Legemstraf til gentagen Forbrydelse, og begge disse Ting er der taget Hensyn til i Udvalget og fra den højtærede Ministers Side. Ved Tilslutning til dette Lovforslag er der fra den højtærede Justitsministers Side taget langt videre gaaende Hensyn og vist langt videre gaaende Imødekommen, end jeg ved hans Lovforslags første Behandling havde vovet at tænke mig. Man vil derfor kunne forstaa, at jeg og de Medlemmer, der som jeg tillægger de formildende Bestemmelser i dette Lovforslag meget stor Betydning, maa være den højtærede Minister taknemmelig for, at han har været villig til at tage dem med i Lovforslaget.

Hvad er Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag? Naar Sagen ikke skal drøftes til Agitationsbrug, men skal til alvorlig og nøgtern Overvejelse, mener jeg, at der ikke kan være Spor af Tvivl om, hvad der er Hovedbestemmelsen. Ganske vist kan man

paa en Maade sige, at Hovedbestemmelsen er Slutningsparagraffen, som siger, at Loven kun skal gælde i 6 Aar. Det forekommer mig, at mange af de Betæneligheder, der fremføres over for dette at gaa til en ny Strafart, hvis Anvendelse paa voksne Mænd man hidtil ikke har kendt, maa formindskes ved, at dette Spørgsmaal paa ny vil komme til at foreligge for Lovgivningsmagten om 6 Aar. Saadanne Betæneligheder have jo ogsaa været fremme inden for Udvalget og mellem Forslagsstillerne, og de have ført til, at man har ønsket, at Loven skulde have en begrænset Varighed, paa hvilket Punkt den højtærede Justitsminister har imødekommet vore Ønsker. Hvis jeg ikke tager meget fejl, var det det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), der ved denne Sags 1ste Behandling betonedede, at en Lov af denne Beskaffenhed ikke blot burde være en midlertidig Lov, hvad der praktisk set ikke betyder saa meget, men at det burde være saaledes, at dens Varighed udløb fra et bestemt Tidspunkt, naar der ikke fra Lovgivningsmagtens Side blev truffet ny Foranstaltninger.

Bortset fra Bestemmelsen om Lovens Varighed er imidlertid Hovedbestemmelsen i Loven Bestemmelsen om betingede Straffedomme. Jeg skal tillade mig at gøre en Sammenligning mellem Bestemmelsen om Anvendelsen af betingede Straffedomme og Bestemmelsen om Anvendelse af Legemsstraf over for Voldsforbrydere. Sidstnævnte Bestemmelse vil, som jeg tidligere har gjort gældende, uden at man fra nogen Side har forsøgt at rokke derved, komme til at omfatte et lidet betydeligt Antal Personer — jeg har regnet med saadan noget som 30—40 Personer om Aaret. Medens man imidlertid ved denne Beregning befinder sig paa et temmelig usikkert Omraade, staar man noget anderledes, naar man spørger, paa hvilke Personer og paa hvilket Antal Personer Bestemmelsen om betingede Straffedomme vil finde Anvendelse. Jeg skal oplyse, at det Antal Personer, der aarlig straffes med Fængselsstraf, og som altsaa kunde komme ind under Bestemmelsen om betingede Straffedomme, er 2,700 — (Uro i Salen.) — de Herrer maa være lidt rolige. Jeg haaber, den højtærede Formand i Fremtiden vil assistere mig i saa Henseende. — Spørger man nu, hvor mange af disse 2,700 Personer der kunne ventes at ville faa godt af Bestemmelsen om de betingede Straffedomme, har man her som Udgangspunkt for Slutninger Erfaringer fra andre Lande. Lægger man